Ч. 179 (14.428). Львів, вівторок 11. серпня 1936. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504-060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Закарпатські українці на пластовому джемборі.

БУКАРЕШТ, 10. 8. ПАТ. Вчора отворили у Броннов джемборі (міжнародній пластовий зізд). Бере у ньому участь делеґація закарпатських українців у козацьких одностроях, з жовто-блакитними прапорами. Крім того у джемборі беруть участь делеґації: мадярська, югославянська, чехословацька, египетська, французька, естонська та латвійська у складі 5 до 10 осіб. Польська делеґація найчисленніша, бо має 250 членів. На отворенні джемборі були члени уряду та дипльоматичного корпусу і король з кн. Миколою, оба у пластових одностроях.

Дипльоматичний успіх повстанців:

республиканські кораблі видалені з Танжеру, міжнародня комісія визнає повстанчі візи.

ЛЬОНДОН, 10. 8. ПАТ. Як подає дипльоматичний редактор „Сандей Діспечу", ґен. Франко заявив міжнародній контрольній комісії Танжеру ультімативно, що коли республиканські воєнні кораблі не покинуть до 48-ох годин Танжеру, він зробить відповідні кроки, щоб їх відтіля усунути.

ТАНЖЕР, 10. 8. ПАТ. Комітет міжнародньої контролі (зложений з консулів заінтересованих держав) рішив: **1) візвати еспанський уряд, щоб його кораблі більше не причалювали до Танжеру;** 2) дозволити еспанським урядовцям перебувати у міжнародній смузі в цивільних одягах; **3) узнавати важніші візи, які видає повстанча влада в Мароку.**

Представник Мусолінія у Бурґос?

ПАРИЖ, 10. 8. ПАТ. Як подає „Фіґаро", в суботу вечором приїхала до Бурґос літаком одна особа з близького окруження Мусолінія та відбула ряд конференцій з членами тимчасового уряду.

НІМЕЧЧИНА НЕВТРАЛЬНА.

ЛЬОНДОН, 10. 8. Райтер. Німецький шарже д'афер заявив, що ані нім. уряд, ані нім. громадяни не достарчають повстанцям воєнних матеріялів і не думають їх достарчати. Німецькі кораблі мають оминати всяких кроків, у яких можнаб добачувати вислови симпатії для повстанчого уряду.

АЛЬФОНС XIII. ПОДОРОЖУЄ.

ВІДЕНЬ, 10. 8. ПАТ. Затримався тут Альфонс XIII, що їде до Пертах.

Напрямні повстанчої офензиви.

ПАРИЖ, 10. 8. ПАТ. Як подає тутешня преса, на півночі армія ґен. Моля тримається, не зважаючи на завзяті атаки республиканців, на горах Сієрра Гвадарама та жде наказу від ґен. Франка, щоб почати наступ на Мадрид. На півдні ґен. Франко переводить великий окрилюючий маневр, щоб замкнути Мадрид зі заходу; повстанці твердять, що Бадахоз уже попав у їх руки, республиканці не заперечують. Рівночасно армія ґен. Франка підготовлює у найближчому часі наступ на Маляґу як сухопутними так і повітряними військами. Ці останні вже дорівнюють силою республиканським, з яких три літаки недавно причалили до Бурґос. Лише воєнна фльота покищо вірна мадридському урядові.

Вістки про успіхи обох воюючих сторін і дальше суперечні, на всякий випадок бої йдуть на всіх відтинках.

Хто перемагає під Гуескою?

БУРГОС, 10. 8. ПАТ. Повстанчий уряд ще раз заперечує поголоску, немовби республиканці заняли Гуеску та Кадіз. Ґен. Кієпо де Ляно повідомляє крізь севільське радіо, що під Гуескою повстанці взяли до неволі коло 1.000 людових міліціянтів.

Ґенерал висловлюється скептично про французький проект невмішування в еспанські справи.

БАРСЕЛЬОНА, 10. 8. ПАТ. Республиканці здобули Монте Араґон біля Гуески.

РЕСПУБЛИКАНСЬКА ОФЕНЗИВА НА БАЛЕАРИ.

МАДРИД, 10. 8. ПАТ. Республиканці здобули острів Форлентеру (Балеари), беручи до неволі старшину і 30 вояків. Опісля вирушили на острів Ібізу; острів, якого командант не хотів піддатися, збомбардовано.

БОМБАРДУВАННЯ АЛЬЖЕСІРАСУ.

ТАНЖЕР, 10. 8. ПАТ. Підчас нового бомбардування Альжесірасу 6 цивільних осіб убито, 10 ранено. Всі батерії від Альжесірасу до Понте Карнеро знищені, їхня обслуга вибита. В околиці Альжесірасу зовсім знищені всі дороги, у пристані згоріли чималі запаси коркового дерева. Державні будинки та деякі консуляти поважно ушкоджені.

Республиканці правдоподібно хотять висадити десант і здається тому саме минулої ночі Альжесірас, Сан Рок і Ля Лінеа тонули в темряві.

І МАЛЯҐИ.

ҐІБРАЛЬТАР, 10. 8. Райтер. Повстанчі летуни збомбардували вчора пристань у Малязі в хвилині, коли була там більша скількість республиканських літаків. Більших шкід не було.

УПАДОК ІБІЗИ?

МАДРИД, 10. 8. ПАТ. Мін-во війни повідомляє, що столиця острова Ібізи піддалася республиканцям

КАДІЗ/ У РУКАХ ПОВСТАНЦІВ.

ҐІБРАЛЬТАР, 10. 8. ПАТ. Як виходить з останніх вісток, поголоски неначеб Кадіз піддався республиканцям, безосновні. Відтіля вислали до Альжесірасу кілька батерій, щоб заступити знищені при бомбардуванню. Кружляк „Хаїме І." мав на чердаку більший сухопутній відділ, який задумував висадити в Альжесірасі.

Які пляни мали грецькі комуністи?

АТЕНИ, 10. 8. ПАТ. Як це ствердило слідство переведене дирекцією поліції, комуністи плянували на 5. ц. м. ґенеральний страйк та велику вуличну демонстрацію. На вічах комуністи заповідали кривавий порахунок з владою і підготовлювали напади комун. боївок на міністерства.

ЮГОСЛОВЯНСЬКА ФЛЬОТА НА КОРФУ.

КОРФУ, 10. 8. ПАТ. Вчора причалило тут 6 югословянських воєнних кораблів

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

Два кінці демократії.

Львів, 10. серпня 1936.

Коли в останніх днях берете в руки якийнебудь часопис правого напрямку, напевно довідуєтеся з нього про велику перемогу еспанських повстанців, так само, як кожний лівий або жидівський часопис запевнює вас щодня, що повстанці розтерті на порох. Такий шабльоновий підхід займає і ліва і права преса не лише до самих фактів, але й до їхньої характеристики. Права добачує у теперішніх еспанських подіях змагання патріотичних елементів з міжнароднім комунізмом, ліва й жидівська: оборону *демократії* перед реакцією та міжнароднім фашизмом. Цей масовий погляд на одну справу насуває деякі рефлексії, та заки до них перейдемо, зясуймо собі перш за все, що уявляють собою теперішні еспанські події мериторично, які національні та міжнародні чинники виступають на кривавій еспанській арені.

Публична опінія залюбки чіпляється поверхових аналоґій. СССР підтримує всюди комуністів, значить — Італія й Німеччина так само мусить поступати супроти націоналістів по чужих краях. Маленька різниця лише у тому, що СССР уважає себе зав'язком всесвітньої комуністичної держави і як такий узгіднює свою політику з лінією Комінтерну, коли тимчасом Німеччина ні Італія ніякому „Націнтернові" не підлягає і зовсім не дбає про перещіплювання своїх устроєвих форм іншим державам, бо свою національну державу уважає найвищим, завершенням суспільно-політичним твором. Тому і в Еспанії Німеччина ні Італія не можуть мати ніяких позитивних цілей: насадити таку чи іншу державну форму, хіба неґативну: *знищити зав'язок комуністичної держави*, що там твориться. І коли ці дві велико-держави справді споматають повстанців, то виступають вони не проти старенької добродушної демократії, лише проти молодого грізного комунізму, що криється під етикетою сучасної еспанської демократичної республики. Пригляньмось тій еспанській псевдо-демократії ближче.

Азаня, президент Еспанії, на вступі обіцює так основно розторощити фашистів і реакціонерів, що людовий фронт напевно буде вдоволений: це реалізоване у практиці свобода політичної думки. Раз у раз стан облоги, цензура: це особисті громадянські вольности. Комуністи домагаються, щоб припинити всі праві часописи і розвязати всі праві орґанізації; уряд мерщій розвязує Еспанську Фалянґу, конфіскує праву пресу, толерує підпали правих редакційних домівок: це свобода друкованого слова та орґанізації. Церкви горять: це свобода віроісповідання. Горять і приватні доми, робітники насильно займають фабрики і фільварки: це пошана приватної власности; що тижня десятки людей гине у політичних порахунках, при активній участи поліції, яка зрештою убивством лідера монархістів Сотелля дала гасло до революції: це охорона життя громадянина. А вся та ідилля зветься: *вчорашня* „демократична" еспанська республика.

Нині вона зробила чималий поступ. Як подає „Фіґаро" уряд в найближчих днях поділиться владою з робітничими синдикатами, себто попросту совітами. Зрештою вже й тепер приватної власности він не признає. Редакції правих і центрових партій передано комуністам і анархістам, мона-

тирі й церкви замінено на касарні червоної мі-
ліції та на вязниці; врешті останніми днями уряд
взявся конфіскувати приватні підприємства, яких
власники повтікали, ратуючи життя, і через те
не можуть їх урухомити у приписаному урядом
речинці. Нивка сіл скасувала приватну власність
і встановила комуну. Катальонський уряд скон-
фіскував усі церковні й монастирські добра.

Над фльотою мають не еспанські прапори ли-
ше червоні: вона в руках комуністів. Більшу ча-
стину „збройних сил легального уряду“ станов-
лять випущені з вязниць злочинці та міське шу-
мовиння, якому уряд дав у руки зброю, віддаючи
себе заразом на його ласку й неласку.

Яке *завтра жде* еспанську республику, що
вже осягнула такий високий щебель „демократи-
зації“? На те відповідає передовиця у „Журналь
де Женев“ з 26. липня: „Комуністи й анархісти
задумують демократичну й національну республи-
ку заступити диктатурою совітською чи якою ін-
шою; на всякий випадок диктатурою кляси. Уряд
людового фронту поступає так, наче б він задуму-
вав абдикувати, складаючи владу в руки одної
кляси. *Хібаж можна тоді ще казати, що він бо-
ронить республику?“ І демократію?* — додамо.

Колиж не зважаючи на все велика частина
европейської преси та публичної опінії не бачить
правдивого обличча еспанської республики, коли
такий прим. лейбуріський посол Неель Бейкер
кричить з трибуни льондонської палати громад,
що Хіраль і Комп. боряться „за велику справу
свободи й демократії“, тоді стаємо в обличчі ма-
сового явища дивної суспільної недуги, якої симп-
томом є повна атрофія елементарного критицизму.
Такий містер Бейкер чи його побратим з „Гро-
мадського Голосу“ або іншого подібного „Робот-
ніка“ зраджує розброюючу наївність, яка не дає
йому змоги оформулувати льогічної відповіди на
два зовсім прості питання: 1) Чи справді в Еспа-
нії йде боротьба за демократію? 2) Чи само слово
„демократія“ таке недоторкане, що без огляду на
його конкретний зміст треба воювати за нього
скрізь і всюди? Здається не треба аж надто вели-
кої бистроти, щоб зрозуміти, що про демократію
в сучасній Еспанії можемо говорити хіба, коли
під словом „демос“ будемо розуміти черн.

Демократія — гарна річ, але лише, як довго
пишемо її через мале „д“, як довго не забуваємо,
що це лише одна з устроєвих форм. Як форма, як
засіб, демократія заслуговує на найбільшу поша-
ну у краях, де вона відповідає ментальности, тем-
пераментові та *рівневі політичної зрілости насе-
лення*, що вміє при повному збереженні національ-
но-державних інтересів забезпечити широкі воль-
ности одиниці, як це бачимо в англьо-саксонських
та скандинавських державах. Та в інших, інакше
уформованих суспільностях демократія швидко
викривлюється і тратить свій первісний благород-
ний зміст. На ґрунті демократичного устрою мо-
жуть зродикуватись такі лиха, як корупція, осо-
бисті амбіції та інтереси, приватні війни і насиль-
ства партійних кациків. Трудність зберігти демо-
кратію від тих лих використовує саме тепер Мос-
ква: користаючи з демократичних засад свободи
рухів — розвалює демократію. В цій ситуації, ко-
ли демократичні принципи мають уможливити пе-
ремогу смертельному ворогові демократії — булоб
божевіллям воювати за демократію для народу,
що її не вміє шанувати!

Між людьми, що нині ламають списи чи пак
пера в обороні „еспанської демократії“, можемо
вирізнити дві катеґорії: тих, що обманюють і тих,
що дають себе обманювати. Між тими, що обма-
нюють можемо у першій мірі вирізнити жидів та
комуністів. Що у большевизмі жиди *безпосередньо*
кермують політичним життям держави, це зда-
ється надто відома річ, щоб треба було її доказу-
вати. Проголошена недавно докладна статистика
участи жидів у совітському дипльоматичному та
старшинському корпусі не залишає щодо цього
ніякого сумніву. У демократичному устрою жиди
здобувають повний вплив на суспільність *посе-
редньо*, формуючи публичну опінію через велику
пресу, що майже всеціло находиться в їхніх ру-
ках. Лише у націоналістичних державах жиди не
мають доступу до влади. Тому й еспанські пов-
станці находять у них таких завзятих ворогів, а
„леґальний“ уряд — таких ревних оборонців. Що-
до комуністів, то чейже демократичний устрій дає
їм змогу творити „людові фронти“, — як же їм не
розпинатися за демократію?

Завдяки сильно розвиненій здібности адапта-
ції комуністи, свідомі того, що всі стежки ведуть
до червоного Риму, поза межами СССР не бояться
ухилів і з демократії зробили собі на заході таку
саму засідку, як на Сході — з націоналізму, а то
й феодалізму. І тут як не дивно, а то й сороміц-
но не булоб — треба признати політичну муд-
рість східним народам. При помочі большевиків
Туреччина, Персія, Афґаністан та почасти Китай
вибороли собі суверенність, отрясаючись потім з
комуністичних гасел, при помочі того самого боль-
шевизму Еспанія зійшла вже на дно, а Франція
поспішає за нею семимилевими кроками.

Не диво — европейські маси досить вже до-
зріли, щоб читати пресу інспіровану жидами чи
комуністами, але замало дозріли, щоб читати її
критично. Тому вони творять великий табор тих,
що дають себе обманювати і суґерувати, тих, що
думають не конкретними поняттями, лише готови-
ми схемами, спрепарованими жидами і комуні-
стами, тих, що не вміють глядіти власними очима
і бачити дійсности.

(ил.)

Горе села і радість комуни.

Страшне положення українського селянина.
Землі, цього одинокого варстату праці, так мало,
що з дива не можемо вийти, як з тих клаптиків
загінчиків можна виживити себе й дітей. Вдягну-
тись тай до того поплатити всі суспільні тягарі.

Приріст населення, хоч як він упав у нашому
селі, збільшує цю недолю. Дітям треба щось дати,
як подружаться, щоби й вони мали з чогось жи-
вотіти. Іншого варстату праці крім землі нема.
Отже наділюють землею. Ділять тим, чим є. При-
купити нема за що, та найважніше — нема в кого
купувати. Землі панські, двірські парцелюють
кольоністам мазурам, а не збідованому україн-
ському селові, якому ця землиця належиться.

Повести раціональну господарку нема як, бо
це не ниви, не городи, а розкинені (як в кого і є)
вузенькі леґточки, що можна їх перескочити,
просто межа коло межі. Словом, це не ниви, не
ґрунт, а біда селянина, від якої ані відірватись та
втекти, ані обробляти, бо нема що.

Заробітків в краю нема. У дворах, як де ще є,
платять так, як це подавали у своїх звітах наші
посли по 25 до 80 сотиків за 14 годин праці. Виї-
хати до Америки, Канади або Німеччини як ко-
лись — не вільно. Навіть ті роботи на дорогах
присіли робітники з міста й українському селя-
нинові вони недоступні. Журитись тим, що на се-
лі біда, урядовим чинникам нема чого, бо, як ка-
жуть пани і міщани з міст, а навіть і ті робітники,
що забрали селові зарібок, що, мовляв „хлоп-
ськи — а єму розьнє“ то нащо йому заробітків.
Тим, що на селі половина людей безробітна і голо-
дує, так само не турбується ані влада, ані робіт-
ництво.

Українське селянство зведене до ґельотів.
Мусить слухати, мовчати та виконувати ріжні за-
баганки всякої урядової краски, що хоче „проя-
вляти діяльність“. Рівність громадян перед зако-
ном проявляється тоді, коли його треба засудити.
Бо рівних прав на купно землі, хоча це запевню-
ють конституційні параґрафи, нема.

Отже українське селянство, доведене до край-
ности, кидається в розпуці як риба в сітці і зага-
няє себе до комуністичної дурійки.

Америки не відкриваємо, бо це, що пишемо,
стара правда. Однак хочемо звернути увагу на-
шого громадянства на небезпеку, яка на так під-
готованому ґрунті виростає. А виростає буйно
кукіль московського комунізму. Хитро, тихо, без
розголосу, наче зозуля, комуністи складають свої
яєчка у чужі гнізда. Опановують під покришкою
„вселюдськости“, „гуманности“ і заступництва
покривдженого села, наші установи. Там трибуна
і готове поле до праці. Пляни московських воло-
дарів проводять точно. Навіть у церкві викори-
стовують проповідальницю.

От образок з одного села З. Село велике, мі-
шане, але українці зорганізовані добре. Культур-
но-освітну роботу ведуть самі селяни. Чит. „Про-
світа“, кооператива дуже гарна, Українська Рай-
файзенка, є й Сокіл, Кружки Сільського Госпо-
даря, Рідної Школи, Союз Українок. „Кулко роль-
ніче“ та „Стшелец“, що донедавна були ще мертві,
нині ожили. Із двох приватних крамарів, яких
кооператива своєю вмілою політикою завалила,
нині один віджив. Місцеві інтеліґенти українці,
одні неадери сплюхи, інші вели недавно ще ...
тантську розкладову працю не лише на полі ре-
ліґійному, але й в громаді та українських товари-
ствах. Нині ці люди на вершку в українських то-
вариствах. До читальні приходять українські ча-
описи, але часто хтось кине ґазету із Совітської
Росії. Вечорами, читаючи ґазети, відповідно насві-
тлюється кожну подію на комуністичний лад. І ...
„ундівсько-угодовецька фашистівська власть“
на робітничо-селянську владу, то знов бреше і
провокація українських буржуїв на „радянську“
Україну. Нагуєвичі і Верчани також відповідно
насвітлені. І нема рубця сухого на всім, що укра-
їнське. Піддурили навіть священика, який у до-
брій вірі поручив з проповідниці аматорську ви-
ставу, що показалась комуністичною аґіткою.

В недалекому містечку „Сокіл“ робив свято
в роковини смерти С. Петлюри. Комуністам ця ма-
ніфестація не до смаку. Отже давай відмовляти
людей, щоби не їхали, бо це неполітично. І ч...

тальня за їх намовою робить фестин з гулянкою у
себе, бо „нам треба грошей“. Люди, навіть свідомі,
не стямились, як виконали ворожу роботу. За ...
кирівню ніхто не спробував потягнути до відпові-
дальности старшину „Сокола“ чи виділ читальні
„Просвіти“. Філія „Просвіти“ з містечка через
свого урядовця замість такі діла организувати не
виявляє ніякої енерґії. І так усі з паротом на ...
зачинають там працювати у решеті, яким крутять
московські наймити.

Поступити риґористично в таких випадках
як це роблять Централсоюз або Луг, що роблять
негайно чистку, нема відваги. „Шкода, мовляв, з
людьми задиратись. Воно якось само минеться“.

Проводити золоту серединку тепер дуже не-
безпечно. Бавитись в лібералізм у таких випадках
недобре. Треба ставати до боротьби з виробленим
пляном. Треба, щоб центри держали пальці на
живчику підчинених їм установ і всякі шкідливі
потягнення чужих наймитів усували заряд. Треба
по товариствах нарід освідомити, що жалюгідного
го положення є тільки тому, що він і ... опини-
лись у чужій хаті. Бо дійшло до того, що людина
на селі, яка має 8 морґів землі, вихвалює москов-
ський колективізм. „Як мені заберуть землю, а
дадуть їсти, вбратись, чисту хату, кіно, тоді
буду мати два місяці вакацій, поїду над море, то ...
що, зле мені буде?“ Щоденне говорення й намо-
вання комуністів, насвітлювання і наганяння всіх
подій під одним кутом московського комунізму
робить своє. Люди зачинають вичікувати ле-
пших“.

Тому треба би вирушити всім на фронт бо-
ротьби з московськими наймитами і ратувати ...
московської ґанґрени наше село. Ратувати най-
свідомішу частину українських земель, які „Цен-
тральні“ мало коли витрають, пасивністю заман-
мось в неволю. А час стрішний, невідомий і хто знає
чи й не вирішний.

М. С. Г.

В Італії підвищують робітничі платні.

РИМ, 10. 8. ПАТ. Від кількох тижнів заклю-
чують в Італії нові збірні умови, що вводять
підвишку платень робітників і службовиків у
звязку з подорожінням коштів утримання пі-
сля абісинської війни. 300 тисячам текстильних
робітників піднесено платні на 5 до 8 проц., під-
носять також заробітки металевих і деревних
робітників.

З ЗАКОРДОННОЇ ПРЕСИ.

„Поляки та українці“.

Цікава стаття у великому французькому журналі

У червневому випуску відомого паризького місячника „La Monde Slave“ („Словянський світ“), одного з дуже нечисленних французьких періодиків, що стараються обєктивно та вичерпуючо інформувати про европейський Схід, находимо цікаву статтю п. н. **„Поляки та українці“**. Автор, що криється під псевдонімом „Польонус“, дійсно є якимось поляком, досить прихильно настроєним до українців та опозиційно до теперішнього режіму. Це мабуть один із варшавських соціялістичних публіцистів, який не виявляє фільосовітських тенденцій, але й з великою нехіттю ставиться до Німеччини. Уступ про чільного німецького журналіста у Варшаві, який нíби то мав звязкові функції з ОУН (?!) — вказує на те, що автор допису користувався теж негідними сплетнями чи особистими анімозіями. У дописі переплутаних багато подробиць, про речі поважні й маловажні, вірних і невірних, але назагал ціла стаття позитивна, бо говорить про українську проблему поважно та залишає враження, що тієї проблеми не слід легковажити й у міжнароднім масштабі.

Стаття написана з приводу варшавського процесу Бандери і тов. і широко обмірковує цей процес, подекуди критикуючи становище прокуратури та закидаючи їй односторонність через відмову від розгляду політичного підложжя української терористичної акції. Обмірковуючи міжнародні моменти в акті обвинувачення, автор висловлює своє невдоволення з приводу промовчування в ньому ролі Німеччини. Одночасно підкреслює, що німці достосовуючись до нової політики, „видали Польщі співвиновників убивства, хоча до цього не були обовязані“.

Дальше автор подає перегляд обвинувачених і висловлює такі рефлексії:

„Ці факти — мовляв — кидають світло на трагедію частини української молоді. Сам прокуратор Рудніцький признав, що підсудні були опановані ідеалізмом, який межував з фанатизмом. Словами „це не оборона підсудних,' лише осуд, бо вони взялися до діла, якого наслідків навіть не могли оцінити“, він висловив підсвідомо чимало зрозуміння для трагічного положення української молоді“.

Дальше автор наводить великий цитат зі статті І. Кедрина з „Бунту Млодих“ та переходить до точної характеристики О.У.Н., її історії та діяльности, на основі акту обвинувачення. Опісля передає оборону поодиноких підсудних (цитуючи часом навіть цілі їхні фрази, тактику оборонців, напрямні промови прокуратора та мотиви присуду).

Він уважає — покликуючися на промову пос. Целевича та голоси „Діла“ і „Роботніка“ — що надто суворий вимір кари зовсім не причиниться до поладнання українсько-польського непорозуміння, яке характеризує ось як:

„Головною перешкодою у польсько-українському замиренні є становище уряду, який не хоче визнати українців окремою суцільною національною групою, лише відріжнює галичан від волиняків та подолян, трактуючи їх зовсім інакше. Обі частини української меншини завзято поборюють себе і діляться в парляменті на дві групи: східногалицьку та волинську. Коли осінню мин. року волинський провідник Певний запропонував голові УНДО утворити спільний клюб, цей відповів, що волинські посли не є правними відпоручниками місцевого населення, а мандати дістали лише з ласки варшавського уряду. Протектором цього „волинського українства“ є воєвода Юзефський, що намагається воскресити здавна вимерлий тип „gente Rutenus, natione Polonus“ та пірвати населення свого воєвідства до боротьби проти Росії“ (цей останній висновок — повна новина. — Ред.).

Дальше автор наводить цитати зі соймових промов послів Целевича і Тимошенка, що характеризують становище обох груп та переходить до критики політики Юзефського.

„Навіть впливові політики виступили проти лінії Юзефського. Підчас дискусії над буджетом міністерства внутр. справ у сенаті 20. лютого гр. Ростворовський заняв до цієї справи таке становище: З огляду на історичну еволюцію допускальна деяка ріжниця у трактуванні галичан та волиняків, але фікцією є утримувати штучно сокальський кордон, бо національна свідомість серед населення Волині кріпне з дня на день і ця фікція саме спричинює заколот, що панує на Волині від довгих років. Не зважаючи на всі розбіжности, галицькі українці вповні годяться з волинськими у ворожому становищі до совітської Росії. У большевиках добачують вони традиційних ворогів та мріють про боротьбу проти них, як це сен. Луцький пояснив представникові „Мисьлі Народової“: „Прийшов момент, коли необхідно твердо стати на протиросійській та протибольшевицькій позиції, тому треба йти разом з тими польськими партіями, що орієнтуються не на Росію, лише на Німеччину“. Українські легальні партії гляділи на Німеччину як на ворога, як довго вона вела закордонну політику по лінії Рапалля, зате зблизилися до гітлерівської Німеччини з огляду на її протиросійське становище. Тим способом у закордонній політиці концепції Унда і мін. Бека годяться“.

„Через ворожнечу до Росії рішили українські посли та сенатори голосувати за військовим буджетом“ пише автор та цитує велику частину промови сен. Луцького на цю тему.

Автор песимістично дивиться на вигляди польсько - українського порозуміння. Стверджує: „Не зважаючи на обіцянки, дотепер не заспокоєно ще ніякого українського домагання. Українське питання і дальше жде розвязки“ — кінчить автор.

З совітської хроніки.

ЯК БОЛЬШЕВИКИ АҐІТУЮТЬ ЗА МАДРИДСЬКИМ УРЯДОМ.

„Правда“ з 6. серпня ц. р. подає низку гасел га думок, які найкраще характеризують становище комуністичної партії та уряду СССР до еспанських подій: „Боротьба проти бунтівників Еспанії є боротьбою проти облудного обскурантизму, варварства і середневіччя. Німецькі та італійські фашисти посилають воєнні кораблі і бомбометні літаки, щоб розстрілювати відважний еспанський нарід. Зміцнити ряди спільного національного фронту. Фашистівський терор не зломить революційного духа боєвиків за волю щастя Еспанії“. Далі „Правда“ та інші большевицькі щоденники подають перші висліди грошевої збірки на піддержку еспанських урядових військ. Далі московська преса подає урядовий комунікат про те, що французький уряд бажає згоди СССР у справі невтручування до внутрішніх справ Еспанії.

Большевицька преса переповнена вістками про „співпрацю“ населення Еспанії з військами мадридського уряду і розписується про ненависть до загального ворога“. (РО).

КРАДЕНИМ ЗБІЖЖЯМ РЯТУЮТЬСЯ ПЕРЕД ГОЛОДОВОЮ СМЕРТЮ.

При цьогорічних жнивах у СССР селяни далі розкрадають збіжжя. З рішення центрального

В. ЮРІВИЧ.

Між вільним козацтвом.

...Сонце висмоктує з нас всі життєві соки, ми втомлені до краю, та десь недалеко шумить уже Лімниця. — Купаємось. Робимо кілька знимок з порогів Лімниці, щоб показати товаришам з міста, що ми були десь „у світі“. Вдягаємо мандрівні одяги. З гори кличе нас Юрко, до казанка покріпити свої сили. Приймаємо цей заклик дуже охотно і внедовзі казанок стоїть порожний та чекає щоб причепити його до наплечника. Ідемо далі.

Ось могутні скелі, що нависли над Лімницею, уступаючись лиш переможному динамітові, що вибив просмик для залізнички. Місток і скручуємо на дорогу, якою пливе річка. Цікаво!

Це тутешні „тубильці“ спрямовують на дорогу річку, щоб було їм лекше тягнути з гір і лісів колоди. Будка і ми вже на порозі „козацької республики“ — у таборі на Соколі.

Зо стійкової будки виходить здоровий, опалений сонцем юнак, питає нас чемно, чи хочемо йти до гори, до табору. Почувши наше бажання, зняв з шиї свисток і засвистав так, що нам в ухах залящіло.

В тій хвилині згори збігає другий юнак і порозумівшись з стійковим, веде нас на гору. Йдемо по каменистій дорозі, щораз вище, врешті східцями, що їх зробили самі таборовики. Дивуємось, як пластуни могли тою доріжкою винести тому кілька літ митрополита Шептицького на своїх раменах!..

Напроти нас виходить п. обозний, знайомимось. Глядимо на всі боки і дивуємось, що в короткім часі виросла така велика „кольонія“, що її сама молодь здвигнула.

В горі стоять два курені, де мешкають таборовики, перед куренями височенний машт-щогла, на якій колихається жовто-блакитний прапор.

З боку, з двох сторін, кухня і команда-управа оселі. В долині площа на відбиванку і кошиківку, а далі велика читальня, де і саля і помешкання для інструкторів. П. обозний веде нас на команду, тут знайомимось з п. комендантом, він сердечно нас витає і оповідає про таборове життя.

Сидимо на веранді команди, дивимось на площу, що хвилини біжить якийсь таборовик до своєї роботи. Тепер у них фізична праця. Стесують і вирівнюють площу, роблять всюди порядки. Тимчасом слухаємо далі оповідання п. коменданта про життя таборовиків:

— Будяться раненько, будить їх свисток дижурного, що на зміну зі своїм заступником і стійковими сторожать цілу добу, в день і в ніч. Без огляду на погоду (часом, як паде великий дощ, ідуть до салі) біжать всі просто з ліжок на холодне раннє повітря і тут руханка. Опісля всі біжать з рушниками на Лімницю і тут раннє купіль під проводом інструкторів.

Хоч у Лімниці вода зимна, ще не трапилась ані разу в таборі яканебудь простуда. Так загартовані юнаки біжать тепер до куренів, збираються чистенько, щоб стати в струнку лаву перед щоглою.

Тепер підноситься на щоглі прапор, спільна молитва, після неї розпорядження команди у звіті. По звіті сніданок: не тільки приємна хвилина, але й для ока барвистий образок, який вартний того, щоб його зловити на фільму. (Шкода, що нема тут карток з світлинами з таборового життя, а то вони булиб дуже цікаві і поплатні). По сніданку збираються всі на впоряд. Тут вправний інструктор творить з незорганізованої маси кадри здисциплінованої молоді, що на одно слово зміняють свою поставу. Дальше йде фізична праця і заслужений другий сніданок. Кілька гутірок, що підготовляють юнаків на заранніх мандрівників, виповнює час перед обідом. Побіч чисто фахових гутірок: як піонірка, картографія, ратівництво і т. п., у таборі ведеться багато гутірок з українознавства.

Вкінці обід. Ціле таборове брацтво в погідний день разом з комендантом засідає на мураві, де зроблено доволі оригінальний стіл з камінців і з конюшинкою „МС“. По обіді відпочинок. Далі знову виклади-гутірки, гри і забави. Вечором ватра, звичайно присвячена якійсь історичній події. При ній сталить юнацтво свої характери і набирає з тієї ватри силу перетривати цілий черговий рік. Полумя таборової ватри спалює всі лихі прикмети, які не личать новітнім лицарям. Але бувають і веселі ватри, де в цілім блеску вибухає таборовий гумор, переплітаний піснями, веселими сценками і руханковимиописами.

По ватрі молитва, здіймають прапор, що за ним стежить набожно сотня юнаків в лаві. Опісля спочинок, лиш нічна стійка пильнує безпеки товаришів. В салі читальні блимає ще світло: це інструктори приготовляють на другий день пляни гутірок, прогульок і т. п.

Ось так весело і цікаво минає тут час, шкода тільки, що так мало молоді цікавиться таборами. Звідси виходять одиниці, загартовані тілом і духом.

Дякуємо за інформації, оглядаємо ще курені, де на причах поукладано сінники, рівненько в порядку, так як у війську.

Кожний стрічний таборовик бє в „дах“ перед п. комендантом, а він сердечно відклонюється.

Переходимо коло кухні, де звиваються молоді кухарчики, ріжуть дрова, помагають головному кухареві при варенні. Прощаємо всіх і ще довго дивимось в захопленні на ту нову „козацьку республику“.

виконавчого комітету В. К. П. з червня ц. р. виходить, що большевицька влада не відважилася зменшити цього року великої армії „сторожів“, які бережуть збіжжа на пні, вижатого збіжжа і зерна. „Правда“ з 6. серпня ц. р. повідомляє в телеграмі з Куйбишева про масове розкрадання зерна. В ночі колхозники забирають снопи з поля, потайки молотять і зерно ховають. Сторожі бояться наглядати в ночі. „Ізвестія“ з 5. серпня пишуть про зріст ворожих настроїв колхозників проти комбайнів. (РО.)

МАСОВІ ПОЖЕЖІ ЛІСІВ.

„Ізвестія“ з 5. серпня ц. р. подають вістку з Архангельська про катастрофальні пожежі лісів у північних частинах СССР. В останніх 2-х місяцях занотовано 300 великих пожеж лісів; менших пожеж лісів годі навіть обчислити. Такі самі вістки надійшли з околиць Перму. „Гудок“ повідомляє про страшні пожежі лісів і торфовиськ вздовж казанського залізничого шляху. Г. П. У. візвало тисячі людей, щоб погасити пожежу в околицях стації Черусті. Інша стація Урша не зважаючи на великі зусилля, щоб її рятувати, згоріла до тла. (РО.)

До всіх, що перебувають тепер на вакаціях: Нехай Ваш побут зазначиться корисним ділом! Де ще нема рідношкільної організації, там заложіть діяльний кружок „Рідної Школи“, де він

ВІСТИ З ОЛІМПІЯДИ.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ДО МОЛОДІ СВІТУ.

З приводу XI. Олімпійських Ігрищ у Берліні, передало Українське Студентське Товариство „Зарево“ в Берліні меморіял в імени студентських організацій в Америці, Канаді й Далекому Сході, німецькому канцлерові А. Гітлерові, дипльоматичним представництвам у Берліні, міжнароднім олімпійським властям, поодиноким національним дружинам та міжнародній пресі. Хоч українська молодь, як недержавна, не бере участи в цьогорічній Олімпіяді, шле молоді незалежних держав світу палкий привіт і вислів сподівання, що на наступних Олімпійських Ігрищах пролунають слова олімпійської присяги і українських змагунів, спільно стануть найкращі в молоді до шляхотного змагу за лавровий вінець олімпійської перемоги, а на олімпійських щоглах між прапорами молоді державних народів замає український жовто-блакитний прапор. „Нас, української молоді, нема на XI. Олімпійських Ігрищах в Берліні, — читаємо в кінцевім уступі меморіялу, — але духом ми з Вами, олімпійські борці! Між усіма враціннями, які повезеш, Олімпійська Молоде, з оцих Ігрищ у свої країни — повези й це наше слово молоді нації не зломаної, вичеркуваної при всіх нагодах із кола культурного світу, але серцем і душею прив'язаної до ідеалів цього світу — молоді повної віри у своє право й у своє майбутнє!“

ОЛІМПІЙСЬКА ОРХЕСТРА МАШИН.

Багато давних змагунів, як Кусоцінський, Нурмі, Керніг, Шторц, беруть тепер участь в Олімпіяді, як... журналісти. До спортових журналістів належить теж поневолі відома вже Елінор Голм.

На трибуні журналістів грає у часі змагань оригінальна орхестра машин до писання. Коли на грищі царить безоглядна тишина перед стартом до якоїнебудь цікавішої імпрези, кільканадцять машин вистукує різким дисонансом музику спортових звідомлень. Ця музика така сильна, що її чути навіть тоді, коли багато тисяч глядачів захоплюється змаганнями. Крім Елінор Голм що має „золоту медалю“ оригінальности, на журналістичній трибуні, є ще б. змагун Гоф, що колись перескочив із жердкою більше як 4 м., тепер радо оповідає своїм товаришам журналістам давні пригоди. Гоф відомий був теж із ріжних несподіванок і фантазій. В часі одного свого турне по Америці витратив усі гроші, які йому виплатили на поворот до краю. Гоф порадив собі в цей спосіб, що скакав в американських кабаретах із жердкою в... шапокляку і фраку.

МИСТЦІ ЖЕРДКИ.

Правдивими мистцями скоку з жердкою є на цьогорічній Олімпіяді японці. Моглиб вони — як кажуть знавці — осягнути багато кращі сліди, якби мали довші жердки. Їхні жердки є коротші пів метра від американських. Японці — це мистці жердки — стверджують однозгідно знавці.

ДВОМЕТРОВІ ГРАЧІ.

Олімпійський турнір кошівки, що в ньому бере участь 22 держави, цікавий не тільки тим, що за 8 днів мусять розіграти 46 змагань, але й тим, що в ньому бере участь американська дружина, яка має не тільки найкращу техніку, але й найкраще під оглядом фізичним дібрану дружину. Майже кожний змагун високий на 2 м., а важить пересічно по 90 кґ.

ПЕРЕПИСНА ЗАПРАВА.

Ґлін Моріс, американський змагун у десятизмагу, тренував вже від 12-го року життя. Легкоатлетичну заправу відбував він під наглядом тренера, що мешкав у віддалі 1.000 миль від Моріса. Свої вказівки подавав тренер Морісові письмі й цей відбував свою заправу з „інструкціями“ тренера Гамілтона в руці.

ОРИҐІНАЛЬНИЙ ТАЛІСМАН.

Американський біґун Викоф має оригінальний талісман, що з ним возиться по всіх змаганнях. Є це мала лопатка до копання стартових долу. З цею лопаткою не розстається пересправний американець ще від Олімпійських Ігрищ в Амстердамі.

*

ОЛІМПІЙСЬКІ ОСЯГИ.

Десятизмаг.

В суботу 8-го закінчилися остаточно конкуренції десятизмагу. Перші три місця зайняли американці: 1) Морріс 7.900 пункт. (новий світ. і олімп. рекорд), 2) Клерк — 7.601 п.; 3) Перкер — 7.275 п. Польський змагун Плавчик заняв девяте місце.

Десятизмаг закінчило 17 змагунів. Стартувало трицятькілька.

Стрілецькі змагання.

Дня 8-го серпня минув третій і останній день олімпійських змагань з малокалібрового кріса. Перше місце зайняв норвежець Роґенберґ, що здобув 300 пунктів на 300 можливих; 2) Берзоні (Мад.) 296 п.; 3) Карась (Польща) 296; 4) Джібзон (Філіпіни) 296 п.; 5) Трайкіно (Брав.) 296; 6) Мацоне (Фр.) 296 п.

Фінал біґу на 3.000 м.

Незвичайно цікавий біг, повний драматичних моментів. Фіни намагалися добути всі три перші місця. Гер

Успіхи на фронті залежні від справности запілля. Постійно підпомагайте матеріяльно Рідну Школу — тоді рідношкільний фронт буде сильний!

ЛЕОНІД ЛЕНЧ.

РОЗВІД.

Молодий чоловік, Паша Трофимов рішив розвестися зі своєю жінкою Нюрою, з якою прожив у подружжі повних сім місяців.

Оце рішення зродилось у чубатій голові Паші у просторім передсінку кінотеатру „Аврора“, перед буфетним столиком.

Нюра мала охоту на чотири канапки, але ощадний Паша пропонував обмежити закуски до двох булочок. Очевидно, квестія булочок і канапок набрала принципіяльного становища і дискусія помітно оживилася.

Обоє відійшли в темний кут, нічого не купивши, і тут Нюра розплакалась ревними сльозами.

— Поганий скупар! — говорила з трудом, ковтаючи обильні сльози. — Для рідної жінки...: жалує...: дві канапки...: А тоді... як залицявся... то кільові носив... ... І слова не казав...: У-у...:

Паша стояв червоний, надутий як побитий когут і відповів люто:

— Ну й носив! Так щож? Дурний був, тому й носив. Обітри сльози, дурна! Люди дивляться. Чого слинишся?!

— А хай дивляться на такого скупендрягу! Сто літ із ним жию, прошу: купи мені пушисту беретку. Всі носять пушисті беретки: Клява Копчикова. Дуся Поклепкина...: А де моя пушиста беретка, скажи.

— При чому тут беретка? Обітри, дурна, сльози! Булки сто разів ліпші, тьфу! В чому річ?

— Інший чоловік сам побіжить до склепу, накупить жінці і це й те... А ти купиш: Егеж, поїли! Ти по виплаті зараз шусть у Мосторг і скарпеток собі накупиш.

— Та замовчи, дурна! Адже вони друться! Не можу босий ходити, як Лев Толстой. В чім річ?

Не діждавшись сеансу, пішли домів. А вранці пішов Паша Трофимов радитись у справі розводу свого приятеля Васі Смичкова. Вася був досвідним парнем у таких ділах. Вже пять разів був жонатий і саме тепер був знову в парубоцькім стані. На щастя, був у дома. Стояв у білля підштанцях і в сорочці з ковнірцем та прасував на бюрку штани. Вислухавши жалів Паші, авторитетно заявив:

— Очевидно, розводись! З такою вдачею, як у твоєї Нюри, ти ніколи собі приличного вбрання не справиш. Розводись, Пашка! Віддаш в Заґсі заяву і кінець! А тимчасом житимеш у мене.

Від Васі повернувся Паша домів заспокоєний, повний надій і трішечки на підпитку. Розвід, розвід! До біса, з сентиментами! Любов є тільки в поезіях!

Нюра приняла спокійно рішення Паші розвестись. Вона була амбітна. Правда, уста в неї задрожали, є в очах заблистіли сльозинки, але вона негайно опамяталась і сказала:

— Будь ласка! Хочби й завтра.

Розводитись пішли вони в другій годині. Паша був вільний до вечірної зміни. В обідню перерву зайшов до склепу де працювала Нюра і за 10 хвилин сиділи обоє у ждальні Заґсу. В тім самім Заґсі перед семи місяцями зареєстрували вони своє подружжя. Тільки тоді входилось у кімнату праворуч, а тепер ліворуч. Сумно й невесело, товариші! Як важко жити на світі!

Вкінці з лівих дверей вийшов останній клієнт кімнати розводів, заживний мужчина з поцарапаною щокою і підбитим оком. На його обличчі сяла щаслива усмішка. Налякані Паша й Нюра увійшли в страшну кімнату, як у холодну воду!

За великим бюрком сиділа кругленька, румяна дівчина зі свавільними кучерями. Її очі весело сміялись, можливо, що з надміру здоровля.

— Розводимось — рвучко сказав Паша — тільки скоро, бо спізнимось на роботу. Причина: не годимось вдачами.

Нюра мовчки кивнула головою. Сльоза впала на відкриту, дрібно записану книгу й розлялась синьою плямою.

— Розвестись, не штука, — сказала круглолиця — але чи ви передтим добре надумались, заки сюди прийшли?

— Надумались, надумались. В чім річ? — настоював Паша.

Нюра знову кивнула головою. Ще дві сльози впали на відкриту книгу розводів і потекли такими чорнильними струмочками.

— Ну, щож, — зітхнула урядничка, — розведу вас.

Хвилинку подумала і вдруге сказала:

— Тільки майте на увазі, що розвід коштує тепер 100 рублів. Нова такса.

— Кілько? — захрипло запитався Паша.

— Сто рублів.

— А чомуж мій товариш казав: три?

— Давніше, справді, було три рублі, а тепер — сто.

В кімнаті zapanувала мовчанка. Відтак Паша Трофимов несміливо запитав:

— А для ударників нема знижки?

— Ніяких знижок нікому не даємо, громадянине. Ударники не розводяться на право й ліво. Ну, щож розводитесь, чи ні?

— Одну хвилинку, — перепросив Паша і затягнув Нюру в куток.

— Сто рублів — зашептав він на цілу кімнату, — легко сказати! За сто рублів ми купимо собі нову скатерть. Жовту! Зі серветами...: В чім річ!

— І берет, — докинула Нюра. — Пушистий, як у Дусі Поклепкиної.

— І берет! І, вибач, ще й на скарпетки залишиться.

— А певно, що лишиться. Я, Пашенько, люблю тебе, тільки не люблю, як ти скупиш. Я тобі шовкові куплю.

— І я тебе люблю, Нюсько, тільки мені не подобається, як ти без потреби гроші розкидаєш. Треба, Нюро, щоб ми одно, одному вибачали. Ми ще, бодай із 30 літ, повинні разом жити. А берет купимо післязавтра.

Вони вийшли з кімнати розводів не зборщавшись із урядничкою. На вулиці було холодно. Політав перший сніг. Пахло від нього, як завжди, гарбузами. Вони поцілувались. Сторож, що замітав пішеход, сказав до якоїсь жінки в хутрі:

— Тільки що обкрутились голубята!

Переклав Р[illegible]

—o—

шкодив їм зовсім невадійно німець Домперт, який висунувся в останній хвилині наперед, переганяючи своїх противників. Вкінці прийшов на третім місці і під нечуваний крик захоплення німецької публики, паде на мету зовсім вичерпаний зі сил. Його підводять санітарі на подіюм. Перше місце зайняв всежтаки Іво Гольо (9:06,8); 2) Туомінен (Фінл.) 9:06,8 і 3) Домперт 9:07,2. Всі три побили дотеперішний олімп. рекорд

Гінці 4 × 100 (мужчини).

Фінал 4 × 100 приніс новий фантастичний світовий рекорд. Перше місце, завдяки Овенсові здобула Америка в часі 39,8 сек., 2) Італія — 41,1; 3) Німеччина — 41,2 4) Аргентина — 42,2; 5) Канада — 42,7; 6) Голяндія.

Час гінців справді небувалий, бо поодинокі змагуни мусіли бігти сто метрів хіба в рекордовому часі, нижчім як 10 сек.

Маратонський біг.

Біг провадив цілий час Забаля (Арг.), побідник із Льос Анджелес. Щойно на 30-му кільометрі на чоло вибивається японець Сон. Вислід бігу такий: 1) Сон (Яп.) 2:29.19,2; 2) Герпер (Анг.) 2:31.23,2; 3) Нан (Яп.) — 2:31.42; 4) Таміля (Фінл.) 2:32.45; 5) Мінонен (Фін.) 2:33.46; 6) Колемен (Півд. Афр.) 2:36.17; 7) Робертсон (Анг.) 2:37.06,2; 8) Джібсон (Півд. Афр.) 2:38.04; 9) Таркіляйнен (Фінл.) 2:39.33; 10) Оюхсон (Шв.) 2:43.12.

Забаля, переможець із Льос Анджелес, вицофався з бігу на 32-ім кільометрі.

Гінці 4 × 400

В штафеті 4 × 400 здобула олімпійське мистецтво Англія, в часі 3:09 сек., 2) Америка — 3:11; 3) Німеччина — 3:11,8; 4) Канада — 3:11,8; 5) Швеція — 3:12,3; 6) Мадярщина — 3:14,8.

4 × 100 жінок.

У фіналі жіночої штафети 1 × 100 перше місце зайняла Америка перед Англією й Канадою

Скок увисочінь жінок.

Перше місце здобула Чакі (Мад.) 1·62 м.; 2) Одім (Анг.) 1.6; 3) Каон (Нім.) 1.58.

Плавання 100 м. довільним стилем.

Недільні змагання на 100 м. довільним стилем дали такий вислід: 1) Чік (Мад.) 57.6; 2) Юза (Яп.) 57.9; 3) Араі (Яп.) 58 сек.

Порибанка.

Німеччина — Мадярщина 23:0. Австрія — Румунія 18:3. Мадярщина — Америка 7:2. Швайцарія — Румунія 8:6.

Кошівка.

Японія — Польща 43:31. Чіле — Бразилія 23: Канада — Латвія 34: Італія — Німеччина 58:16. Швеція — Чехословаччина 25:13. Америка — Естонія 52:28.

Водний мяч.

Мадярщина — Мальта 12:0. Німеччина — Чехословаччина 6:1. Англія — Югославія 4:3. Швеція — Ісляндія 110. Бельгія — Голяндія 1:1. Австрія — Швайцарія 9:0. Америка — Уругвай 2:1. Франція — Японія 8:0.

Копаний мяч.

Польща — Англія 5:4. Драматичні змагання Польща провадила вже 5:1! Англійці не мали нічого до страчення і притиснули при кінці польську дружину так сильно, що ця бажаючи вдержати вислід оборонялася викопами на бічняк. Ця перемога дає Польщі змогу грати у півфіналі проти Перу.

Перу — Австрія 4:2. Змагання продовжили пів години, бо в нормальнім часі дали вони нерішений вислід.

—o—

ҐЕН. РИДЗ-СЬМІҐЛИ — МАРШАЛОМ?

Закордонна а за нею й варшавська преса принесла вістку, мов то підчас свята польського війська 15. серпня ґен. Ридзові-Сьміґлому вручать маршалківську булаву. Ридз-Сьміґли є генералом дивізії, а щоб осягнути рангу маршала, мусів би перескочити рангу ґенерала зброї.

—o—

ЕВАКУОВАНІ НІМЦІ.

БЕРЛІН, 10. 8. ПАТ. Досі з Еспанії евакуювали 4.130 німецьких громадян.

—o—

СТАНОВИЩЕ ПОРТУҐАЛІЇ В СПРАВІ ЕСПАНІЇ

ЛЬОНДОН, 10. 8. ПАТ. Райтер повідомляє: Англійський шарже д афер у Лісбоні одержав від портуґальського міністра закордонних справ Монтеіра вістки про становище Портуґалії у справі французького предложення про невтручання до справ Еспанії. Портуґалія в основі приймає предложення, одначе домагається, щоб перед заключенням умови розглянули такі справи: 1) участь СССР в умові, 2) запевнення незайманости міжнародньої полоси у Танжері воюючими сторонами, 3) забезпека незайманости Портуґалії на випадок введення комуністичного устрою в Еспанії. В цьому останньому випадку Портуґалія домагається окремих запорук від Франції та Англії.

Нечувана провокація найманців Москви.

Комуністи спрофанували церкву св. Петра і Павла у Львові.

В неділю 9. серпня ц. р. комуністи допустилися профанації парохіяльної церкви св. Петра і Павла у Львові. До цього ганебного вибрику платних агентів чи затуманених слуг Москви дійшло в неділю коло год. 8. рано перед закінченням тихої Служби Божої, яку відправляв **о. сотрудник Годунько.** При кінці Служби Божої о. Годунько вийшов перед тетрапод і виголосив коротку проповідь, остерігаючи вірних перед протирелігійною акцією ворогів Церкви, яку вони ведуть головно друкованим словом. Як конкретний примір такої акції проти релігії вказав на видання баптистів та інших сектантів, за якими дуже часто стоять **комуністи, які ось так намагаються підважити основи віри, щоб опісля легко поширити в масах комунізм і безбожництво. Саме у хвилині, коли о. Годунько це говорив, невідомий тип підняв угору затиснутий пястук і крикнув: „To wszystko, co ksiądz powiedział, nieprawda".**

В першій хвилині численно зібрані вірні остовпіли такою нечуваною профанацією святого місця. На щастя притомніший п. С. вмить зорієнтувався в чому діло і усунув при допомозі інших мужчин провокатора з церкви. **І тут вилізло шило з мішка, що це плянована провокація, бо і другий осібняк при усуванні першого провокатора з церкви почав викрикувати слова вуличної лайки.** І цього „товарища" як стій усунули з церкви. Надворі виявилося, що на обох комуністичних провокаторів ждало ще двох „товаришів". Тут підняли вони вгору затиснуті пястуки (привіт комуністів — примітка складача) і **теж викрикували вуличними словами під адресою священиків, церкви та вірних.**

Виявилося далі, що оба комуністичні найманці прийшли до церкви підхмелившись, щоб додати собі відваги до авантюри. **Здогадуються, що оба темні типи прийшли до церкви, сподіючись, що священик буде відчитувати Пастирський Лист Митрополита Шептицького проти комунізму,** щоб при цій нагоді викликати авантюру. Коли о. Годунько згадав про комуністів, оба наймити Москви почали зневажати святе місце.

Ця профанація викликала страшне обурення між вірними, які наглядно переконалися, що комуністи влазять уже навіть до церков, щоб там вести свою акцію. **Одначе нема двох думок, що комуністи зустрінуться з рішучою протиакцією цілого українського народу.**

З польської преси.

Автономія чи польонізація?

У „Польсько-Українськім Бюлетині" з 9. серпня ц. р. ред. В: Бончковський помістив цікаву статтю п. н. „За сучасний стиль молодих" як репліку на відповідь якогось ендека Я. Кавецького зі Львова, яку ми минулого тижня зреферували вже на сторінках „Діла". Впертому ендекові і загорілому прихильникові асиміляційної політики польського уряду супроти українського народу — ред. В. Бончковський по батьківськи далі вияснює що

(„нам — читай: полякам — прим. Ред.) треба і *нових* річей і *твердих* постанов, як твердою є по-і-передвоєнна наша доба. Річей і ясних слів, яскравих і напружених, переможних своєю простотою, *мужеських* на сто відсотків, без *сяктак*, без — *і так і ні*.

„І тому в українській справі мусимо репрезентувати або андрусівську програму Лешка Дуніна-Борковського: „Нема Руси — є лише Польща і Москва" і згідно з цією тезою пропаґувати взаємне польсько-московське винищування українізму по обох боках Збруча, або виходячи з заложення, що таке гасло може з успіхом здійснювати лише напів-азійська Москва, але не може цього доконати західньо-европейська Польща, яка індивідуалізує одиниці та народи, мусимо відважно станути на становищі бити „в маяк українського клину". Іншого виходу нема.

....„Не слід теж — читаємо далі — боятися, що українці „підуть у свати белокаменной" (Москви — прим. Ред.) і зажадають пізніш свого „галицького і волинського віна".

„Нам (читай: Польщі — прим. Ред.) *йде саме про те, щоб за це віно боролася з нами 35-міліонова незалежна Наддніпрянська Україна, а не нинішна чи завтрішна 160-міліонова Росія, яка черпає свою силу з богатих українських, кавкальких та інших земель* (всі підкреслення Автора).

Чому? „Бо з 35 міліоновою Україною — пише В. Б. — легко дамо собі раду. В добі незалежної України будемо державою з впливами на Чорному Морі; у взаєминах з Кавказом матимемо можливість польсько-московського порозуміння проти України на випадок київсько-берлінського „Рапаля".

Далі автор відкидає можливі протилежні арґументи, що *щойно* Україна зголосить свої претенсії за це „віно", а Росія не зголошує і не зголосить їх.

Такі запевнення — можливі лише у сучасного старшого покоління поляків, в яких занилів зовсім історичний інстинкт. Пригадує, що Москва завжди і в кожнім положенні репрезентувала *мінімальний* плян: обєднання всіх „русів" (велико-мало- і білорусів); максимальний плян: злиття словянських ручаїв до російського моря: і „космічний" плян — Комінтерну, підбою цілого світу. Це потверджує не лише польська історія, але також російська історіографія устами відомого історика російської культури — П. М. Мілюкова, який виразно стверджує, що *суттю російської історії — це підбої*. (Як незбитний довід імперіялістичної політики Росії автор наводить таблю, яка ілюструє проречисто, як швидко вростав простір Росії. І так, коли в 1425 р поверхня Росії сягала 400.000 кв. км., то в 1914 році її поверхня сягала вже 23,000.000 кв. км.).

„Крім того в 1919—22 рр. Росія підбила зовнішню Монголію, в 1920 р. задумувала підбити Польщу, передтим і після того знищила незалежність України, кавказьких та інших держав.

Автор запитує свого противника: „чи інтерес Польщі наказує бити „в український маяк" чи теж вести політику на чотири фронти, політику *і так і ні*, протимосковську і русофільську, українську і руську (в оригіналі: русинську — прим. Ред.), при якій всіх зражуємо собі і нікого не притягаємо до себе крім дорогих запроданців і зфальшивіших приятелів.

Ясна відповідь — читаємо далі — *буде* одночасно відповідю на питання: *автономія чи польонізація?*

Боротьба за велику Польщу, чи теж шлях найлекшого опору — шлях поширювання не коштом здобуття признання і симпатії, але при збільшуванні ненависти до себе і моральнім деклясуванні себе. Чи можна вдоте̇ґуватися, що програма польонізації є програмою, яка йде по лінії культурної атракції Польщі?

Історія вчить нас про щось протилежного. Наш протиматеріялістичний змисл вияснює нам зовсім це явище: чим більше будемо далекосяглими в нашій праці, чим дальші цілі визначимо нашому (читай: польському — прим. Ред.) національному післанництву, тим лекше захоплювати. *Бож памятаємо, що ніщо так не усвідомило козаків і греко-орієнтальних у XVI—XVII. вв., як саме асиміляційні і нівелюючі „католицько"-шовіністичні польські програми в добі декаденції, ті програми, які йшли „простою дорогою" до ідеалу „одноцілої Польщі" аж довели її до „єдиной і неділимой" Москви* (підкреслення наше — прим. Ред.).

Ось так батьки дали нам добру науку.

„Навчили нас своїми нереальними асиміляційними плянами віри в чистоту народу, навчили нас правди, що **асиміляційна програма,** це палиця з двома кінцями нерівної ваги: асиміляторів бє заразою „приєднаних" запроданців, знову асимільованих — очищує і таким чином змінює в перспективі. Старі це правди" — кінчає автор.

Вони теж вовсім нестравні для загорілих ендеків, які при допомозі всяких українożерних „Курієрків", „Дзенніків Польських" підбехтують далі польську суспільність до насильної польонізації всіми можливими засобами українських сіл, включно до нової кольонізації займанським елементом.

СТУДЕНТСЬКІ СПРАВИ.

Про студії у високих школах у Брні Ч. С. Р.

Управа Українського Академічного Т-ва в Брні, подає до відома зацікавленим абсольвентам, (-кам) гімназій інформації про студії у високих школах у Брні, в зимовому семестрі 1936/37 р.

У Брні є такі високі школи: університет, чеська техніка, німецька техніка, висока ветеринарійна школа, висока агрономічна школа, консерваторія та інші вищі і середні фахові школи.

Університет. Факультети: медичний, правничий, фільософічний і природничий. Медичні студії тревають 10 семестрів (5 літ). Семестральна такса коло 460 кч., крім цього чужинці платять ще спеціяльну чужинецьку таксу 1000 кч. семестрально, від якої на основі свідоцтва убожества звільняють звичайно до 300—500 кч. Вступних іспитів нема. Чужинців всіх приймають тільки 5%, з цього українці можуть мати 3—4 місця. Вписи звичайні тревають від 24. вересня до 7. жовтня, додаткові за оплатою 100 кч. до 5. листопада.

Чеська техніка. Виділи: а) будівельно-інжинірський (сухопутна і водна інжинірія), б) машиновий, в) електротехнічний, г) архітектура, ґ) землемірство (3 роки), д) хемічний. Студії тревають від 8—10 семестрів. Семестральна такса 300 кч., крім того чужинецька оплата 350 кч. на семестер. Від шкільної і чужинецької такси можна бути в більшости звільненим, на першому році на основі свідоцтва убожества і матурального свідоцтва (добрий поступ), на вищих роках в міру успіхів в науці. Вписи звичайні починаються від 25 вересня і тревають для чужинців до 9. жовтня, додаткові за оплатою 100 кч. до 31. жовтня. Вступний іспит здається з нарчеркової геометрії (конструкції кривих, метиклади, обороти, тіни). Іспит можна здавати тільки раз, до 15. жовтня.

Німецька техніка. Має всі ті самі виділи, що і чеська техніка, крім цього ще виділ загальний і дворічний асекураційний курс. Такси так як і в чеській техніці. Вписи тревають до 20. жовтня за оплатою 100 кч. Вступний іспит треба здавати з нарчеркової геометрії і вільноручних рисунків.

Ветеринарія. Після найновішої реформи, яка цього шкільного року входить в життя, студії значно поширені і тревають 10 семестрів. Приняті на студії можуть бути ті, які мають покінчену клясичну або гуманістичну гімназію, абсольвентів природничо-математичної гімназії не приймають. Семестральна оплата приблизно 360 кч., крім цього чужинецька 350 кч. на семестер. Від чужинецької оплати можна бути частинно або в цілости звільненим. Вписи звичайні тревають від 24. вересня до 7. жовтня, додаткові до 31. жовтня за оплатою 100 кч.

Агрономія. Виділи: а) аграрний, б) лісово-технічний (лісовий). Студії тревають 4—5 літ. Вписи і такси такі, як у чеській техніці.

До вписів потрібні в усіх школах такі документи: 1) матуральне свідоцтво (добре, легалізований чеський переклад), 2) метрика уродження, 3) свідоцтво приналежности і пашпорт, 4) дві фотографії, 5) свідоцтво моральности, як що була перерва в студіях.

Про посвідку тимчасового приняття до будь-якої вис. школи в Брні, потрібну для одержання пашпорту, треба звертатися за посередництвом чеського консуляту у Львові, вул. Корнеля Уейського 4; абсольвенти з Волині через чеський консулят у Варшаві, вул. Кошикова 18. До консуля треба післати подання разом з документами: 1) матуральне свідоцтво з клявзулею важности з міністерства освіти в Польщі, 2) метрику уродження, 3) свідоцтво приналежности або легалізований відпис.

Для одержання візи в чеському консуляті треба зложити зобовязання родичів або опікунів, що вони можуть і зобовязуються удержувати сина (дочку) на студіях в ЧСР. Зобовязання має потвердити громадський уряд і староство або суд. За візу в чеському консуляті платиться згідно з найновішим розпорядком 25 зол.

Мешкання і прожиток у Брні 100—140 зол. місячно. Умовини до студій добрі.

За докладнішими інформаціями просимо звертатися на адресу: Ukrajinsky Akademicky Spolek, Brno, ul. Tivoli 48. (Restaurace U. Capku) C.S.R. На відповідь слід долучити міжнародню почтову марку.

За Управу: Я. Онуферко, заст. голови.

§19.

Городське староство у Львові надіслало таке спростування:

Городське львівське староство, ч. поль. Б. 5/IX — 182/36. У Львові, дня 5. серпня 1936.

До Редакції й Адміністрації час. „Діло"
у Львові, Ринок 10.

У звязку з поміщеною в ч. 158 часопису з 17. липня 1936 статтею Як виглядає „нормалізація" у Збаражчині прошу на основі § 19. пресового закону з 17. грудня 1862 р. (австр. к. п. ч. 6 з 1863 р.) помістити в найближчому числі часопису у відповіднім місці і відповідним друком таке спростування.

Спростування.

В ч. 158 з 17. липня 1936 час. „Діло" появилася стаття п. н. „Як виглядає „нормалізація" у Збаражчині", в якій незгідно з правдою представлено відношення повітового збаразького старости Казимира Рінга до української суспільности і проявів його діяльности у збаразькім повіті. В цій статті наведено зокрема факт здогадного шиканування старостою Рінгом українських імпрез і розмову, яку він мав з цієї причини у двійку з головою філії „Просвіти" і Збаражі, адвокатом д-ром Кульчицьким. Отже до вище згаданого вияснюю ось що:

1) Неправдою є, щоб повітовий збаразький староста не дозволив на посвячення Народного Дому в Сухівцях, заборонив уладити фестини в Голошинцях і Гнилицях. Зате правдою є, що всі ці імпрези відбулися 12. липня ц. р. за дозволом повітового збаразького старости.

2) Неправдою є, що повітовий збаразький староста, згадуючи в розмові з д-ром Кульчицьким про українську інтелігенцію, завязував часовий побут у повіті адвоката і 60 молодих інтелігентів зі саботажами. Зате правдою є, що повіт. збаразький староста заявив д-рові Кульчицькому, що заборони уладити фестин у Добромірці не відкличе з огляду на добро слідства у справі пожежі, а на його налягання висловив згоду, щоб цей фестин перенести на 26. липня й уладити фестин у Збаражі 19. липня ц. р.

3) Неправдою є, неначеби пов. збаразький староста заявив, що жде на те, щоб новий закон про охорону держави увійшов у життя, який дозволив би йому викинути інтелігенцію поза межі повіту і дати кожному з них по 10 буків. Зате правдою є, що пов. збаразький староста згадав, що збаразький повіт є пограничним повітом, в якому слід звернути більшу увагу на діяльність приїзжих і що тепер і уваги на невидання нового закону про охорону кордону нема основи до виселювання з повіту людей, незвязаних з тим повітом, а шкідливих для публичного ладу.

4) Неправдою є, неначеби на закінчення цієї розмови повітовий збаразький староста висловився, що пацифікація в 1930 р. була зле переведена, бо треба було тоді повісити 6.000 українських інтелігентів з Митрополитом Шептицьким на чолі. Зате правдою є, що коли др Кульчицький жалувався на здогадне шикування української інтелігенції, головно підчас пацифікації, тоді пов. збаразький староста заявив, що панахиди, які уладжують гр.-кат. священики навіть у св. Юрі за страчених саботажистів, не ведуть до нормалізації.

—o—

НОВИНКИ.

— **З нинішнім днем** відчинений блаватний магазин **„Мануфактура" під управою П. Стефановича** (б. співвласника фірми Р. Зубик) Ринок 37, побіч „Народньої Торговлі".

— **Найсолідніші футра тільки у Юліяна Гушевського,** Львів, пл. Капітульна 3. I., тел. 254-46. **Найпевніша льоката гроша.**

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів,** Хорунщини 5 (побіч кіна „Апольо") поручає коцдри, матраци, постелеве білля і ін. Переробляє коцдри по 4 зол., матраци по 6 зол. 1799 39-106

— **Живець Черче, вілля „Надія"** — першорядний пансіон, окрема їдальня, веранда, знаменитий харч, повний комфорт, поручає кімнати 2438 9—11

о. О. ПРИСТАЙ. 74

В АМЕРИКАНСЬКОМУ ВАВИЛОНІ.

Зійшлися тут діти ріжних рас. А проте всі вони своєю вдачею, повороткістю, голосом, криком, звичаєм й обичаями були одні й ті самі. Ніхто не сказав би, дивлячись на них ззаду, що це новітня, американська[1]) вежа народів.

На салі було вже майже тисячу дітей, але завжди ще прибували нові. А я залюбки приглядався цій молоденькій публиці, рухливій, як живе срібло. Мою увагу звернув на себе малий, присадкуватий, пузатий американець, що з шапочкою в руках ішов сміло самопевним кроком і розглядався по салі своїми бистрими оченятами, немов би шукав когось зі знайомих.

Посередині салі спрямувався він наліво й почав зручно пересуватися поміж кріслами, щоб дістатись на саму середину, де вже сидів один хлопець. Зблизившись до нього, гість положив йому на плечі свою невеличку, але як на його вік, таки здорову руку, а другою, що в ній тримав шапку, вказав у напрямі дальших крісел. Мовляв, перейди на інше місце, а я тут сяду! Так я зрозумів цю сцену й так воно було. Нахаба! — подумав я. Стільки ще порожніх крісел, а він непокоїть того хлопчину, що спокійно собі сидів. Потурбований підніс свої очі вгору, наче зпросоня і на домагання вліэливця, заперечливо потряс головою, та ще цупкіше прикучнув на сидженню, як квочка на гнізді. Однак молоденький вліэливець не відступив від свого заміру. Він ухопив спокійного хлопчину одною рукою за обшивку, другою під паху і силоміць примусив його звільнити місце, де сам сів. Покірливий перенісся на інше місце.

Га, подумав я собі, недурно кажуть, що дурного і в церкві бють.

Одночасно стрілила мені до голови якась несамовита думка: хто зна, чи цей покірливий раб Божий, що мусів відступити своє місце тому самопевному сміливцеві, не був син одного з моїх парохіян? Вони-ж від діда-прадіда засвоювали собі рабську вдачу і поводились в життю дурною „фільософією", мовляв, покірне теля дві корови ссе... От і маєш покірне „теля", що навіть в кіні мусить уступати перед самопевним і сміливим!

Вистава була назначена на другу годину, але почалася щойно чверть на третю. Власник кіна, проворний член вибраного ізраїльського народу, знав, що цим разом виплатиться йому знехтувати американською точністю, такою строгою тут, як закон. Отже я мав змогу докладніше розглянутись по дрібній публиці.

Деякі зпоміж неї сиділи вже спокійно на своїх місцях, мов справжні джентельмени та лейдіз (панове й пані). Ці маленькі пані, по прикладу тих дорослих, розглядались на всі сторони, начеб шукали когось зі знайомих і постійно щось шушукали між собою. Хлопці вставали, клали на крісло шапку або нагортку на знак, що місце зайняте і висувались з лавок. Ішли до своїх приятелів чи приятельок. Говорили та фліртували. Дехто таки із свого місця прикладав два пальці до дрібненьких уст і посилав там комусь солодкий цілунок.

Один товстенький хлопчина підвівся з місця і виставив свій язик як праник, та ще й рукою замахав, щоб звернути увагу особі, якій була призначена ця нечемна „посилка". Другий, стрункий і з буйною чуприною на голові, сидів у глибокій задумі. Одну руку мав перевішену через лавку позад себе, другою відрухово згортав собі волосся на голові, постійно поправляючи його. Мріяв. З таких бувають теж великі люди. Опісуватиме він колись авантюрниче життя ковбоїв, а може буде президентом Злучених Держав П. А? В Америці, як ніде у світі, все можливе! Тут майже всі великі люди вийшли з незаможніх верств населення.

Маленький і кучерявий мурин, мов чорний баранець, увихався поміж кріслами, викручувався, вимахував руками, як большевицький агітатор і світив своїми чорними вугликами-очима з білою молочною обвідкою. Показував своїй вдячній публиці ріжні штуки й супроводив їх великими жартами. А дітвора аж заходилася від реготу. Навіть мене розсмішив цей чорний американчик так, що я сміявся аж до сліз.

(Далі буде).

[1]) Підкреслюю, американська вежа, а не вавилонська, бо коли в біблійному Вавилоні були помішані язики, то в Америці запанував для всіх народів тільки один язик: загально прийнята англійська мова.

— **Черче—Живець.** Найдешевіше і найдогідніше лікування затяжних недуг: гіхту, ревматизму, ісхіясу, шлункових, ниркових, злої переміни матерії і жіночих — в осінньому сезоні, що триває від 20. серпня до 10. жовтня. Ціни утримання і купелів мінімальні. 2484 1—10

— **Затверджені владою КУРСИ КОСМЕТИЧНІ** Стефанії Гаврисевич під проводом Д-ра Е. Дурдела та інж. хемії, Львів, Коперника 42А, тел. 272-18. Вписи розпочалися. Проспекти безплатно. Додаткові Курси лічничого масажу тіла і руханки. 2445 5—15

— **Початок шкільного року 4. вересня.** У звязку з недалеким речинцем, коли розпічнуться заняття у вселюдних і середніх школах, мін. освіти Свентославський устійнив початок науки на 4. вересня ц. р. Попереднього дня, 3. вересня ц. р. відбудуться шкільні богослуження.

— **Коли замикати брами?** Управа м. Львова видала нові санітарно-порядкові приписи, між іншим і в справі вечірнього замикання брами. На основі цього проекту брами домів мають замикати літом в год. 11-ій, зимою в 10-ій. Нові приписи будуть предметом нарад міської ради.

— **Нові знижки до Міських Театрів.** Диренція Міських Театрів у Львові повідомляє, що союзи, товариства, організації і т. д. можуть дістати нові знижки в секретаріяті Великого Театру. В новому сезоні (від 11. серпня ц. р.) всі ті, що купують білети раніше в касах передпродажі користають з 5 проц. знижки.

— **Нові людові доми** мають побудувати у Свиржі і Липівцях пов. Перемишляни. Перша місцевість напів польська, друга майже чисто українська.

— **Регуляція Прута й Черемошу.** На Пруті біля Заболотова ведуться регуляційні роботи коштом додаткового кредиту 16 тисяч зол. В інших місцях устійнюють русло ріки. На Черемоші будують дві тами, щоб оруходити береги в Жабю та Устеріках.

— **Нову поштову агенцію** відкрили в Затварниці пов. Лісько. Належать до неї громади Затварниця, Хміль, Руське Гійське, Кривча, Творильна і Студениця.

— **Потяг „Люкс-торпеда".** З новим розкладом залізничої їзди, що входить в життя 3. вересня ц. р., введуть у Галичині кілька моторових потягів „Люкс-торпеда", між іншим на лінії Львів—Стрий—Борислав". У звязку з тим окрема залізнича комісія провірює цю лінію.

— **Урядовці без освіти.** В одному східному воєвідстві перевели анкету в справі освіти працівників громадської адміністрації. Показалось, що в цьому воєвідстві тільки 7 прц. загалу громадських працівників має середню освіту або т. зв. матуру, 65 прц. має освіту нижчу, інші не мають ніякого цензу. Здається, що й в інших воєвідствах освітній рівень громадської адміністрації не вищий.

— **Латвійський дослідник.** У Сх. Галичині перебуває студент рижського університету Антін Падовіц, що студіює звичаєві й релігійні відносини народів. Він є стипендистом латвійського уряду й звідав досі шість держав.

— **Жертви залізниць.** Обчислено урядово, що торік на польських залізницях було 73 зударів між потягами, у 108 випадках потяги вискочили із шин, 261 випадків на проїздах і 933 інших випадків, не числячи тих, де люди кинулися під потяг. Наслідком тих випадків згинуло 991 осіб, ранені були 804 особи.

— **Не позволяють співати національний гимн.** В Миклашеві пов. Львів відбувалася в неділю пополудні в читальні „Просвіти" забава діточого садку. Під такт музики дріботали ніжки наших найменших, виводячи танки під проводом п-ни Олі Палажіївної. Лунали гарні діточі пісні і безжурним гамором наповнювали салю діточі гри і забави. Кожний їх виступ нагороджували присутні, переважно родичі, рясними оплесками. Ціла забава проходила в погіднім родиннім настрою. На закінчення зібрана публика почала співати національний гимн „Ще не вмерла Україна". Ледви пронеслися перші слова гимну, як присутний на салі постерунковий Фудалі (з поліційної станиці в Білці Шляхотській) з криком „прошен не спевацъ тего, не било в програме" кинувся між співаючих, старачись криком їх стероризувати і перешкодити у відспіванні національного гимну. На салі счинився рух; плакали діти, недавно ще так веселі, а тепер переляканi криком і біганиною постерункового. Однак громадянство Миклашова не дало себе стероризувати. Гимн відспівано до кінця. Слід зазначити, що постерунковий Фудалі находився в підхмеленім стані і хіба тільки тим можна пояснити його агресивний, зрештою нефортунний виступ. Бо чейже загально відомо, що національний гимн не творить осібної точки в програмі імпрези і тому його ніколи не зазначується як точку в поданні до староства. Це мабуть повинно бути відомим представникові адміністраційної влади. — Очевидець.

— **Самоходові катастрофи.** На стрийській шосі біля Сокільник під Львовом наїхало авто на Іллю Холода, господаря із Солонки. Холод розбив собі об камінь голову і помер у львівському шпиталі.

— **Львівська хроніка.** На залізничому шляху біля двірця Львів—Клепарів знайшли переїхане тіло коло 25-літньої жінки з відтятою головою. Правдоподібно це самогубство. — До ставку на кінці вул. Львівських Дітей кинулася 49-літня Катерина Плацида, держачи за руку 5-літнього синка. Обоїх врятовано і відставлено поліційно до місця приналежности в Ясельщині. — На головному двірці повстав у товаровому вагоні вогонь і знищив ріжні аптичні хемікалії. — На подвір'ї при вул. Ткацькій вибухли каналові гази, причому тяжко потерпів 38-літний робітник Іван Блавацький. — На полі біля Персенківки знайшли серед бараболь тіло 3-літної дитини в повному розкладі. Правдоподібно хтось наперед її вбив і кинув у бараболиння.

— **Краєва хроніка.** Коло Журавна пов. Жидачів викинув Дністер тіло якоїсь жінки в повному розкладі. Мала на собі останки синього светера, вишивану сорочку, а на голові останки чорного волосся. — Служниця в аптиці в Товмачі, Єлисавета Козьор, завівшись в любови, заживала більшу скількість алькоголю й скочила до ставу. Прохожі її врятували.

— **Зловживання в повітовій господарці.** Старосту дубенського повіту на Волині припинено в урядуванні у звязку зі зловживаннями при будові збіжевих магазинів. Крім того арештовано війтів чотирьох громад. Слідство у справі господарки в дубенському повіті перевела окрема міністерська комісія з Варшави.

— **Катастрофальна буря на Поліссі.** Над косівським повітом на Поліссі перетягла велика з громами і градом буря і наробила великої шкоди в лісах, полях, городах і в ріках. В районі телеханської громади знищило 11.000 гектарів ліса. На Вигановському озері громи вбили 80 сотнарів риби вартости коло 30 тисяч зол. Над каналом Огінського вивернуло 600 дерев. На просторі 22 км. перервало телефонічні дроти. Загальні втрати обчисляють на 600 тисяч зол.

— **Справа основування української православної парохії в Берліні.** Спілка Українців у Німеччині присвятила сходини „Живої Ґазети" в четвер, 6. ц. м. (досі в „ЖҐ" приняло участь понад 1200 слухачів!) обмірковуванню „Обіжника", що його розіслала Українська Громада в Німеччині до православних українців. Хоча саме тепер у Берліні відбуваються олімпійські змагання, на сходини прийшло чимало українок й українців, членів Спілки, Громади й УНО та незорганізованих. Голова Спілки дав реферат про рух православних українців перед і після 1917 р. та про всі спроби берлінських українців протягом останніх 15 років основувати власну православну парохію. В дуже жвавій дискусії брали участь майже всі присутні. Одностайно висловилися всі за потребою основання української парохії, але осудили заходи Української Громади в Німеччині, щоби підпорядкувати православних українців російським церковним чинникам.

— **Новий рукопис про Мазепу.** Як повідомляє Офінор, в Ленінграді, при розбірці архівів, що торкаються повстання „декабристів", відкрито невідомий досі рукопис російського поета Рилєєва, який є пляном задуманої ним поеми з життя гетьмана Мазепи. Рилєєв, не менш талановитий ніж Пушкин, був в молодому віці засуджений на смерть по невдалім повстанні і через те його літературна спадщина дуже незначна. Він мав великі симпатії до самостійної України, які висловив в прегарній поемі „Войнаровський", що через утиски російської цензури сталася бібліографічною рідкістю. Поема „Мазепа" мала бути апотеозом Мазепи, як героя боротьби проти завойовників. Є відомости, що ці українофільські твори молодого поета головно причинилися до присуду смерти.

— **Італійський письменник про Україну.** В Медіоляні вийшли з друку нові книжки відомого журналіста Кароля Аграті, присвячені двом його подорожам в СССР. В першій книжці під назвою „В країні Леніна" автор дуже широко спиняється на Україні та на її терпіннях під большевицьким ярмом, причому з захопленням описує красу природи України та артистичну вдачу її народу. Друга книжка під титулом „Совітський Кавказ" присвячена головно враженням автора з подорожі по Кавказі й автор описує яскраво боротьбу кавказців проти російської навали. А що в цій подорожі він відвідав також Київ та Харків, то подає враження, які зробили на нього ці чудові міста, знищені большевиками. Книжки Кароля Аграті є дуже доброю інформацією італійської опінії про українські справи, а також про непевність внутрішнього устрою Совітського Союзу, загроженого в першій мірі національними змаганнями поневолених націй.

— **Смерть Люї Блеріота.** В Парижі помер у віці 80 років Люї Блеріо, перший після братів Райт піонір летунства. Простий механік, він від 1904 р. захопився авіяцією і поставив кілька рекордів на апараті, який сам зробив. Найславнішим його рекордом був перелет каналу Ля Манш у 1908 р., який він виконав за 25 хвилин. На той час цей перелет дорівнював щодо значіння перелетові Линдберга через Атлянтик. Діставши нагороду 25.000 франків, Блеріо заложив невеличку фабрику літаків і покинувши літати, віддався цілковито технічній праці. Він справедливо вважається батьком сучасної француської авіяції і його роля підчас війни була величезна. Хоча маленька його майстерня перемінилася на одно з найбільших у Франції підприємств, хоча його величезні заслуги перед державою були всіми визнані, але такі парадокси сучасної економіки, що два роки тому він був напередодні замкнення майстерень і був змушений згодитися піти у старому віці у найми до Форда, покинувши на завше батьківщину. Лише велика пресова кампанія перешкодила цьому і його фабрики перебрала держава. Блеріота поховали з великими почестями на державний кошт.

— **Ріжні вістки.** Спеки, які панують у Зл. Державах, спричинили пожежі лісів, причому згинуло багато осіб. Шкоди обчисляють на кількадесять міліонів долярів. — В Англії впав тримоторовий літак, що відбував лети між Льондоном і Парижем, причому згоріли чотири особи. Згоріли теж два доми, біля яких склалася катастрофа. — Китайське місто Нончан навістив тайфун і знищив 500 будинків, причому згинуло 300 осіб.

— **ДАЛЬШИЙ ПРИРІСТ ОЩАДНОСТЕВИХ ВКЛАДІВ У П. К. О.** У місяці липні стан ощадностевих вкладів у П. К. О. збільшився на 5.758.942 зол. і дійшов у дні 31. липня 1936 р. до суми зол. 650.633.223. Впарі з приростом ощадностевих вкладів збільшилася також у тому часі і кількість вкладчиків. На протязі липня П. К. О. видала 41.287 нових ощадностевих книжочок, дійшовши у дні 31. VII. 1936 р. до загальної кількости 2.139.443 чинних книжочок.

ДИВОГЛЯДИ.

ОРИГІНАЛЬНІ ПАТЕНТИ.

Американське патентове бюро обходить цього року 100-ліття свого існування. За той час видало воно 2,045.000 патентів. Деякі з патентів були не тільки оригінальні, але й комічні. Напр. якийсь винахідник патентував винахід, який привязаний до курячого хвоста мав стемплювати яйце негайно як його тільки курка знесе, датою знесення і числом курки. Інший опатентував летунську машину, що її мали тягнути в повітря запряжені орли. На іншій листі винахідників є між ін. назвище Томи Джефферсона і Авраама Лінкольна. Перший опатентував фотельтойденку на пружинах, а другий прилад до підношування кораблів, що застрягли на плиткім дні моря. Прилад цей спертий на засаді повітряної подоржечі.

ДИВОВИЖНИЙ РЕКОРД

Один ремісник у Мостарі написав на одній зернятку фасолі цілу молитву „Отче Наш". Таке писання практикували досі нераз на поштових значках, де записували цілі твори. Один поляк записав на малесенькій книжечці з листками не більшими поштового значка, цілу польську конституцію. Одначе рекорд терпеливости, чи глупоти побив японський хлібороб Саїто, що за 1935 рік зловив більше, як 600.000 мух

—o—

Спорт.

УКРАЇНА — СТШЕЛЄЦ ГІРКА (СТАНИСЛАВІВ) 2:3. (2 : 2).

Глядачі, що прийшли у сльоту на ці змагання нарікали не тільки на погоду, але в першу чергу на Україну, яка розчарувала своїх симпатиків своєю грою. Не штука грати, чи показувати високу техніку „на болоті", але треба теж уміти виграти. Невесела ворожба для мистецьких змагань, що починаються в найближчу неділю. Україна перемогла Гірку на весні високоциферно й тепер злегковажила собі противника. Одним із „успіхів" були ворота, що їх Гірка добула завдяки Гуцулові, що боявся холодної купелі і боролке стріл напасника... ногою. Окремо слід згадати Мікльоша, що забрався малвір передмісього грача і „киваться" в безконечність, здержуючи в цей спосіб гру цілого нападу. При тому Мікльош повинен памятати, що колиний мяч це не діточа іграшка і до мяча слід стартувати гостро й відважно. Якщо Мікльош не позбудеться цих двох своїх хиб — придержування мяча й мягкої гри, не повинен грати в першій дружині. Україна кохдця технічно від Гірки, виказала на цих змаганнях стрілову недиспозицію. В другій половині грав Краєвський, але на ньому пізнати ще сліди недуги.

Гра почалася доволі цікаво. В першій половині Україна мала ввесь час перевагу. Вже в 6-ій хвилині Скоцень II стрілив ворота, але за кілька хвилин Гірка вирівнала зі стрілу Козловського завдяки воротареві Гуцулові. Це використав противник і таким чином здобув перші ворота. Ворота для України стрілив теж Скоцень II, який мав учора свій добрий день. Напад Гірки обмежувався до спорадичних випадів, з яких один використав Шуман і вирівнав.

По перерві до голосу прийшов противник, але здобув одні ворота лише тому, що воротар Гуцул ловив уже краще мяч, ніж у першій половині.

Суддював п. Бик.

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

ТЕРНОПІЛЬ. Поділля — Лисоня (Бережани) 3:3 (3:1). Змагання стояли на низькому рівні. Їх попередили змагання молодшої дружини.

Поділля II — Єгуда II 1:1.

СТАНИСЛАВІВ. Гасмонея — Ревера 3:2 (1:1).

БОРИСЛАВ. Кадімаг — Чувай (Перем.) 3:1 (2:1).

БОРИСЛАВ. Корона (Самбір) — Стшелец 6:0 (2:0).

Ці змагання відбулися в суботу.

ЗА ВХІД ДО ЛІГИ.

ПЕРЕМИШЛЬ. Погонь (Стрий) — Польонія (Перемишль) 1:1 (0:1).

КРАКІВ. Краковія Р. К. С. (В. Гайдуки) 13:0 (4:0).

ВАРШАВА. Скода — Унія (Люблин) 2:4 (1:2).

КАТОВИЦІ. АКС (Хожів) — Гриф 5:3 (2:1).

ЗМАГАННЯ ЗА ВХІД ДО ЧЕСЬКОЇ ЛІГИ.

ГРАДЕЦ КРАЛЬОВЕ. С. К. Градец Кральове — С. К. Русь Ужгород 1:1.

Після цих змагань стан табелі такий:

Вікторія Жіжков	8	7	1	0	15	19:7
Батя Злін	7	3	2	2	8	20:10
Русь (Ужгород)	7	3	3	1	8	19:19
Градец Кральове	6	1	2	4	3	4:20
Меріш Шенберг	6	0	0	6	2	8:36

Якщо С. К. „Русь" хоче ввійти до державної ліги, мусить виграти останні змагання з С. К. Батя Злін, що має лише краще відношення воріт. Ці останні змагання розіграє „Русь" з С. К. Батя Злін в неділю 16. серпня ц. р. на власному грищі в Ужгороді

—o—

Нові книжки й журнали.

ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКИЙ ЛІТОПИС, частина перша. Переклав і пояснив Теофіль Коструба. Львів 1936. Накладом Івана Тиктора. Стор. 128, ф. 16°.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Національний Хор під мист. проводом Дм. Котка.

11. VIII. Снятин.
12. VIII. Городенка.
15. VIII. Заліщики.

Великий Театр:

Вівторок, 11. VIII. год. 8. веч. „Пані президентова", фарса Геннекена й Вебера.

Театр Ріжнородностей:

Вівторок, 11. VIII. год. 8. веч. „Мадо-ло не пошлюбна ніч".

Кіна.

АПОЛЬО: „Князь Воронцов" із Бригідою Гельм.
АТЛЯНТИК: „Соната" з Е. Лянді та Й. Шільдкравт, „Божевільний цар".
ВАНДА: „Наше сонічко", „Тайна експресу ч. 6".
ГРАЖИНА: „Мельодія великого міста", „Тайни Пераку".
КАСІНО: „Візьми моє серце" з Джі-чою Альпар. „Кіднапери".
КОПЕРНИК: 1. „Адіє", 2. „Малі герої".
МАРУСЕНЬКА: 1. „Адіє". 2. „Малі герої".
МЕТРО: „Тепер і завсіди" з Шерлі Темпль. комедія „Не грай у бріджа".
МІРАЖ: „Те, що люблять мужчини", „Не мала баба клопоту".
МУЗА: нечинне з причини реконструкції.
ПАКС: Нечинне.
ПАЛЯС: „Архильокай", „Руки на столі".
ПАН: „Кохаю всі жінки" з Кепурою.
РАЙ: „Анок".
СВІТ: „Щораз вище", „Що може Париж".
СТИЛЕВЕ: „Без названа", ревія „Олімпіяда весельчаків".
ТОН: „Сеньоріта в масці", „Світло в темряві".
УТІХА: „Голос засудженця", ревія „Чін-Чон-Чан".
ХИМЕРА: „Кохання для початкуючих".

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

Баварія

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 11. серпня 1936.

ВІДЕНЬ (506,8) 12.00 Концерт, 17.20 Солісти. Шрот сопр., Івіч тенор, 19.05 Зальцбурґський фестіваль „Кореджідор" оп. Вольфа, 22.30 Концерт: Австр. композитори, ПРАГА (470,2) 16.10 Танк. музика, 16.16 Гумор. твори Брандля, спів, 19.10 Військ. орх., 21.05 Камер. твори Бетовена, ПАРИЖ (1648) 11.00, 12.15, 13.00 Легка музика, 20.00 Спів, форт., 20.45 „Ля Газет де Монмартр" вес. словно-муз. вид., Білгород (437,3) 17.20 Скрипка, 19.50 Оп. арії, 21.30 Пісоньки, БЕРЛІН (356,7) 9.00 Сопр., форт., скр., 14.00 Нар. мельодії, пісні, 17.00 Музика наших днів, КЕНІГСВУСТЕРГАВЗЕН (1571) 9.00 Музика, 20.10 Розр. концерт, орх., тенор, два форт., БУДАПЕШТ (549,5) 12.05 Орх. концерт, 17.30 Концерт сальон. орх., 22.00 Циг. орх., МІЛЯНО (368,6) 13.20, 17.15, 19.00 Музика, 20.40 Симф. концерт, РИМ (420,8) 17.15 Розр. музика, 22.15 Танкова музика.

Середа, 12. серпня 1936.

Віденъ (506,8) 11.05 Зальцбурський фестіваль: „Реквієм" Бравса, сопран, барит., орґ., хор. 16.55 Форт. ресіталь, 17.55 Десять пісень О. Верхи, Меркер сопран, 19.35 Веселі віденські мельодії, **Прага** (470,2) 17.40 Скрипка, 20.45 Звук. образки, 22.15 Нар. пісні, **Париж** (1648) 11.00, 12.15, 13.00 Легка музика, 20.00 Муз. мандрівка по світі, 20.45 „Антигоня" траґ. Софокля, **Берлін** (356,7) 8.00 Сільська музика, 10.00 Молодь грає і співає, 14.00 Розр. музика, 16.00 Вок. дуети і смичк. тріо, 18.00 Симф. музика, 20.20 Вечір танку, орх., спів, **Кенігсвустергавзен** (1571) 9.00 Розр. музика, 12.00 Музика, спів, 20.45 Балетова музика, **Будапешт** (549.5) 12.45 Пісні в супр. форт., 18.30 Скрипка, **Мілянo** (368,6) 11.30 Популярна музика, 17.15 Камер. музика, 20.40 „Орфей у пеклі" оп. Офенбаха, **Рим** (420,8) 13.20 Легка музика, 21.30 Симф. концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 11. серпня 1936.

11.57 Сигнал часу, 12.03 Суппе „Легка кавалерія", увертюра, гр. пл., 12.13 Полудневий денник, 12.23 Із ріжних країн, гр. пл., 14.30 Легка музика з гр. пл., 15.30 Господарські вістки, 15.45 Скринька П.К.О., 16.00 Розр. музика, пісоньки, 16.45 Іван Замойський і бій під Бичиною, 17.00 Концерт симф. орх., 17.50 Із обективом на лови, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Пригода з коровицею, оповідання для дітей, 18.15 Офенбах: попурі з оп. „Гарна Олена", гр. пл., 18.25 Динеська, світ спогадів Арт. Гроттгера, 18.36 Програма на завтра, 18.40 Реклям. концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Розр. концерт, орх., мандоліністи, солісти, 20.30 Як я зазнайомився з Ніцше, 20.46 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Концерт камер. орх., віольончеля, 22.00 Вістки з Олімпіяди, 22.30 Спортові вістки, 22.35 Танкова музика; у перерві в год. 22.55 Останні вістки радіоденника, 23.00 Закінчення авдиції.

Середа, 12. серпня 1936.

11.57 Сигнал часу, 12.03 Спорт. гутірка: Небезпека води, 12.24 Легка музика, 14.50 Концерт бажань, 15.50 Господарські вістки, 15.45 Весела авдиція для дітей, 16.15 Концерт солістів: скрипка, Мосаковський спів, 17.00 Концерт, 17.50 Анекдоти з життя Фр. Смольки, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Форт. ресіталь, 18.25 Обжинки в давній Польщі, 18.35 Програма на завтра, 18.40 Реклямова гутірка, 18.50 Актуальна гутірка 19.00 Муз. образець: Американський вікенд, 20.00 Моцарт: Симфонія ес-дур ч. 33, з гр. пл., 20.30 Мандрівка мікрофону по провінції, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Твори Фр. Шопена вик. Іван Бережинський, 21.30 „При місяці" настр[illegible] пісоньки й мельодії, спів, гіт[illegible] скрипка, 22.00 Трансм. з Олімпія[illegible] [illegible]0 Спорт. вістки, 11.35 Танкова музи[illegible] гр. пл.; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Закінчення авдиції.

БІРЖА.

Варшава 10. 8. (ПАТ)

ГРОШІ.

Купно — продажа: Бельґи бельґ. 89.78—89.35, Дол. американські 5.32.50 — 5.29.50, Доляри канад. 5.31 — 5.28, Фльорени голянд. 361.72 — 360.00, Франки фр. 35.08 — 34.92, Франки шв. 173.62 — 172.78, Фунти англ. 26.78 — 26.62, Гульдени данціґські 100.20 — 99.80, Корони чеські 20.10—19.70, Корони данські 119.54, 118.70, Корони норв. 134.85—133.60, Кор. шв. 138.03—137.05, Ліри італ. 36—34, Марки фінл. 11.80—11.60, Марки нім. 142 — 138 Пезети еспан. не нотовані, Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 152—147.

Акції.

Банк Польський 97, Лільпоп 12,75, Островець серія б 28, Стараховичі 32.75.

Папери.

3 інвест. 1. ем. 62.75, 2. ем. 61.50, 5 прц. інвест. сетійни 2 ем. 71.50, 5 конв. 45.50, 46.25, 4 прем. дол. 47.25—47.30, 7 стаб. 46.75—47.50.

Заставні листи.

5 прц. Гіпот. 47—49, 4 прц. Б. Гіпот. 41 і пів — 42, 4 прц. Б. Гіпот. 39—39.50, 4 і пів прц. ТКЗ. 40.50, 4 прц. ТКЗ. 38, 4 і пів прц БҐК. 62—65, 4 прц БҐК, 60—65.

Долярівка 47—47.75, 1. ем. Прем. 61—62, 2. ем. Прем. 60.50—61.

Збіже.

Ціни льоко Львів	від до
Пшениця одн.	19.50—20.00
Пшениця зб.	18.75—19.25
Ячмінь одн.	15.15—15.25
Ячмінь на мливо	14.50—14.75
Ячмінь паст.	13.50—13.75
Овес I	12.75—13.00
Овес I а	12.25—12.50
Овес II	12.25—12.50
Овес II а	11.50—11.75
Гречка на мливо	14.50—14.75
Гречка паст.	13.50—13 75

Інші курси без змін.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що від дня 10. серпня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. 1 без опакування	2.35	зол.
кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням	2.40	„
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет	2.40	„
1 л. молока від 10. VII . . .	0·13	„
1 к. яєць	2.60	„

Тенденція на масло вдержана, на молоко і на яйця сильна,

Маслосоюз повідомляє, що в дні 10. VIII. ц. р. платив своїм достанцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвір'я птахомясарні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Курята I. кл. щойно від 0.80 кг. вгору	0.90	„
Курки без остріг I. кл.	0.90	„
Качки молоді, товсті I. кл.	0.85	„

Ціни денні.

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймає.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.